

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Ondřeje Mrákoty, soudce Zdeňka Kühna a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **B. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, čj. OAM-1052/ZA-ZA11-VL11-2018, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 11. 2019, čj. 52 Az 13/2019-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Dne 10. 12. 2018 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu. Rozhodnutím ze dne 11. 6. 2019 žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12 až 14b zákona o azylu neuděluje. Proti tomuto rozhodnutí žalobce podal žalobu ke krajskému soudu, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností. Stěžovatel namítl vadu řízení spočívající v porušení § 3 správního řádu, neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále stěžovatel vytkl žalovanému, že porušil § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nepřihlédl ke specifickým okolnostem případu a nešetřil oprávněné zájmy účastníka řízení. Stěžovatel rovněž namítl nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného a krajského soudu spočívající v nedostatečném posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Stěžovatel uvedl, že na Ukrajině probíhá ozbrojený konflikt neurčitého rozsahu a v případě návratu do vlasti mu hrozí odvod do armády. Stěžovatel se domnívá, že žalovaný neshromáždil dostatečné a aktuální podklady pro posouzení jeho žádosti. Žalovaný a následně i krajský soud zlehčovali tvrzení stěžovatele. Stěžovatel se obává možného způsobení vážné újmy v důsledku nuceného zapojení do ozbrojeného konfliktu, případně

mu hrozí trestní stíhání, neboť odmítl výkon vojenské služby. Stěžovatel je přesvědčen, že pokud by jím uváděné důvody neosvědčovaly oprávněnost přiznání mezinárodní ochrany podle § 12 zákona o azylu, nepochybně odůvodňují přiznání humanitárního azylu. Krajský soud pochybil, jelikož napadený rozsudek nedostatečně odůvodnil.

[3] Stěžovatel navrhl, aby NSS zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný uvedl, že se žádostí stěžovatele a zjišťováním skutečného stavu věci podrobně zabýval, stejně tak i krajský soud. Popřel oprávněnost kasačních námitek a navrhl, aby NSS kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, případně ji zamítl.

[5] Ve věcech mezinárodní ochrany se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, NSS kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou (viz usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS).

[6] Podle NSS v této věci nevystala žádná právní otázka, která by doposud nebyla judikaturou jednotně řešena, ani taková otázka, kterou by bylo třeba řešit odlišně; nedošlo ani k podstatným vadám řízení, které by přijatelnost kasační stížnosti založily.

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] K nepřezkoumatelnosti soudního rozhodnutí lze poukázat na rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 14. 7. 2005, čj. 2 Afs 24/2005-44, č. 689/2005 Sb. NSS atd. Krajský soud postupoval v souladu s touto judikaturou. Dostatečně se věnoval zjištění žalovaného, jakož i tvrzením stěžovatele, popsal rozhodný skutkový stav a se všemi žalobními námitkami se vypořádal.

[9] Stěžovatel pochází z města Volnovacha, které leží v Doněcké oblasti. Jeho manželka a dcera žijí v Rusku. Žádost o mezinárodní ochranu podal, protože se domnívá, že by po návratu na Ukrajinu mohl být poslán na válečnou frontu či do vězení za vyhýbání se vojenské službě. Sdělil, že se po něm v roce 2014 a 2015 sháněla vojenská správa. V ČR je opakovaně od roku 2014. Ke dni 11. 12. 2018 byl povinen na základě správního vyhoštění vycestovat, den před tím však podal nyní posuzovanou žádost o mezinárodní ochranu.

[10] NSS předně předesílá, že se v minulosti již několikrát zabýval současnou bezpečnostní situací na Ukrajině, přičemž dospěl k závěru, že se nejedná o tzv. totální konflikt, jenž by dosahoval takové intenzity, že by byl každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy (srov. např. usnesení NSS ze dne 20. 4. 2016, čj. 2 Azs 67/2016-24, ze dne 24. 2. 2016, čj. 6 Azs 267/2015-23, či usnesení ze dne 18. 9. 2015, čj. 2 Azs 194/2015-28). Ze správního spisu vyplývá, že ozbrojené konflikty probíhají na východě Ukrajiny v Doněcké a Luhanské oblasti. Stěžovatel sice pochází z Doněcké oblasti, NSS však souhlasí se závěrem žalovaného (str. 6 a 7 jeho rozhodnutí), že stěžovatel může využít možnosti přesídlení do

pokračování

jiné oblasti. Ozbrojené střety probíhají ve dvou oblastech, ve zbytku země je bezpečnostní situace stabilní.

[11] K otázce problematiky odmítání služby v armádě jakožto azylově relevantního důvodu lze odkázat na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, čj. 5 Azs 4/2004-49, v němž NSS vyslovil, že „[o]dmítání nástupu k výkonu základní vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“. Stěžovatel v žádosti tvrdil rozpor s politickým přesvědčením. Konkrétně sdělil, že nechce zabíjet nevinné osoby. NSS odkazuje na Informaci OAMP ze dne 14. 9. 2018, na niž příhodně odkázal již žalovaný, podle které nebyla od roku 2017 vyhlášena žádná mobilizace. Současně na Ukrajině existuje možnost náhradní vojenské služby.

[12] Trestní sankci za nenastoupení vojenské služby lze považovat za relevantní azylový důvod „jen tehdy, pokud je trestní sankce důsledkem toho, že se bránc odmítne zúčastnit bojových operací odporujících mezinárodnímu právu, nebo že mu hrozí trest, jehož intenzita či způsob výkonu zakládá porušení lidských práv“. Za bojové operace odporující mezinárodnímu právu se považují operace, ve kterých dochází k páčání zločinů proti míru, válečných zločinů, zločinů proti lidskosti, vážných nepolitických zločinů a činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN (viz rozsudek NSS ze dne 7. 8. 2012, čj. 2 Azs 17/2012-44, či již zmiňované usnesení čj. 2 Azs 67/2016-24). Z podkladů shromážděných žalovaným, které stěžovatel nijak konkrétně nezpochybňoval, neplyne, že by operace ukrajinské armády spadaly pod některou z těchto situací.

[13] S ohledem na výše uvedené nelze souhlasit se stěžovatelem, že by mu v případě návratu do země původu hrozila vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, což ve svém rozhodnutí náležitě žalovaný zdůvodnil (str. 10).

[14] Podle stěžovatele jím tvrzené skutečnosti nepochybně osvědčovaly alespoň přiznání humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. NSS k tomu odkazuje na ustálenou judikaturu, podle níž udělení humanitárního azylu spočívá na správním uvážení správního orgánu. Míra volnosti jeho rozhodování je omezena pouze zákazem libovůle a jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska dodržení příslušných procesních předpisů (srov. např. rozsudky NSS ze dne 6. 4. 2005, čj. 3 Azs 59/2004-49, ze dne 15. 10. 2003, čj. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 15. 12. 2003, čj. 4 Azs 31/2003-64). Ze správního spisu vyplynulo, že žalovaný zkoumal, zda v případě stěžovatele nebyly dány důvody pro udělení humanitárního azylu. Řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav ve státě jeho posledního trvalého bydliště (Ukrajina), a dospěl k závěru, že v této věci důvody pro udělení humanitárního azylu dány nebyly (str. 8 rozhodnutí žalovaného).

[15] Ve vztahu k námitce nedostatečně a nesprávně zjištěného skutkového stavu a nedostatečného dokazování NSS poukazuje na své rozsudky ze dne 20. 11. 2003, čj. 2 Azs 27/2003-59, č. 181/2004 Sb. NSS, či ze dne 19. 8. 2005, sp. zn. 4 Azs 467/2004, č. 1095/2007 Sb. NSS. Žadatel o udělení mezinárodní ochrany je primárním zdrojem

informací podstatných pro její udělení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, čj. 5 Azs 22/2003-41). Rozhodnutí žalovaného je založeno na přiměřeně aktuálních informacích ohledně situace v zemi původu stěžovatele. Současně je řádně odůvodněno a zabývá se všemi stěžovatelem tvrzenými skutečnostmi. Krajský soud se také zabýval všemi skutečnostmi, k nimž se vztahovaly žalobní námitky, přičemž vycházel ze skutkového stavu, který má oporu v obsahu správního spisu.

[16] Námitku týkající se vad řízení spočívajících v porušení § 2 odst. 3 a 4 a § 3 správního řádu stěžovatel formuloval pouze obecně. Nespecifikoval, jaké konkrétní skutečnosti podstatné pro řízení nebyly zjištěny, ač zjištěny být měly, ani ke kterým specifickým okolnostem případu nebylo přihlédnuto. Za této situace se NSS nemůže touto námitkou blíže zabývat.

[17] NSS tedy na základě výše uvedeného kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost (§ 104a s. ř. s.). Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s.

[18] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 4. června 2020

Ondřej Mrákota
předseda senátu